

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 223/2021-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o prijatej ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou KRION Partners s. r. o., Palisády 50, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Mário Kluka, LL.M., a advokátskou kanceláriou JANÍČEK LEGAL s. r. o., Kominárska 2, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Vladimír Janíček, LL.M., proti postupu Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 53/2010 takto

r o z h o d o l :

1. Právo sťažovateľa na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 53/2010 **p o r u š e n é b o l o .**
2. Okresnému súdu Bratislava II **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 53/2010 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie **3 000 eur**, ktoré **j e** Okresný súd Bratislava II **p o v i n n ý** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Okresný súd Bratislava II **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **691,34 eur** a zaplatiť ich na účet advokátskej kancelárie KRION Partners s. r. o., Palisády 50, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Mário Kluka, LL.M., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou prijatou v časti uznesením č. k. II. ÚS 223/2021-12 zo 6. mája 2021 podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 53/2010 (ďalej aj „namietané konanie“). Sťažovateľ požaduje vysloviť porušenie označených článkov ústavy a dohovoru, prikázať okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov, uložiť okresnému súdu povinnosť zaplatiť mu finančné zadosťučinenie 8 200 eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu a napokon uložiť okresnému súdu povinnosť nahradiť mu trovy jeho právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého postupu a chronológie procesných úkonov vyplýva nasledovný stav veci:

2.1. Prokurátor 19. marca 2010 podal proti sťažovateľovi obžalobu pre zločin podvodu v zmysle § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona. Dňa 27. apríla 2010 a 18. mája 2010 boli verejné zasadnutia z dôvodu neprítomnosti sťažovateľa odročené. Hlavné pojednávania určené na 30. september 2010 a 11. január 2011 boli odročené z dôvodu neúčasti jednej z prísediacich. Dňa 9. marca 2011 podal sťažovateľ žiadosť o odročenie termínu z dôvodu PN. Prvé relevantné hlavné pojednávanie sa na okresnom súde uskutočnilo 28. apríla 2011 a bolo odročené na 16. jún 2011. Na tomto ďalšom hlavnom pojednávaní boli vypočutí svedkovia s tým, že sa hlavné pojednávanie odročuje na 11. október 2011. Tento termín bol zmenený a ďalšie hlavné pojednávanie malo byť až 26. júna 2012, avšak i toto bolo odročené na 4. október 2012. Po ďalšej zmene sa hlavné pojednávanie v skutočnosti realizovalo až 19. februára 2013 a bolo odročené na 23. apríl 2013. Toto hlavné pojednávanie bolo odročené na 11. jún 2013, pričom termín bol následne zmenený na 3. október 2013 s tým, že aj toto hlavné pojednávanie bolo odročené na 5. december 2013. Hlavné pojednávanie konané 5. decembra 2013 bolo v poradi už siedme a bolo odročené na 11. február 2014, pričom tento termín bol zmenený na 26. máj 2014.

2.2. Napokon na ôsmom hlavnom pojednávaní konanom 26. mája 2014 bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok okresného súdu, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania skutku kladenému mu za vinu a bol mu za to uložený trest odňatia slobody v trvaní troch rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní piatich rokov. Rovnopis rozsudku okresného súdu z 26. mája 2014 bol sťažovateľovi doručený 16. júla 2014. Na základe odvolania sťažovateľa z 2. júna 2014 doplneného 29. júla 2014 uznesením krajského súdu č. k. 3 To 130/2014 z 18. novembra 2014 bol rozsudok okresného súdu zrušený ako zjavne nezákonný a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Hlavné pojednávania 13. septembra 2016 a 22. novembra 2016 sa nekonali z dôvodu neúčasti sťažovateľa (neznámy pobyt) a jeho obhajcu. Dňa 28. novembra 2016 (oznámenie obhajcu o kontaktovaní sťažovateľa a jeho prísluže na účasti na hlavnom pojednávaní 2. februára 2017 pre

neúčast' sťažovateľa a ospravedlnenú neúčast' obhajcu) bolo hlavné pojednávanie odročené na 27. apríl 2017, ktoré pre neúčast' zástupcu poškodeného bolo odročené na 22. jún 2017. Toto hlavné pojednávanie bolo pre neúčast' obhajcu z dôvodu kolízie pojednávanií odročené na 3. október 2017 a potom na 16. január 2018. Dňa 16. januára 2018 hlavné pojednávanie z dôvodu zabezpečenia dedičského rozhodnutia pre ustálenie okruhu poškodených (z dôvodu úmrtia poškodeného) bolo odročené na 22. marec 2018. Dňa 16. januára 2018 okresný súd šetril stav dedičského konania na Okresnom súde Komárno. Dňa 15. januára 2019 bolo hlavné pojednávanie odročené na 28. február 2019 z dôvodu, že súdu nebolo zaslané vyjadrenie notárky prejednávajúcej dedičstvo. Pre neúčast' poškodeného bolo hlavné pojednávanie odročené na 16. apríl 2019, keď sa nekonalo vzhľadom na zdravotnú indispozíciu člena senátu. Dňa 6. júna 2019 bolo hlavné pojednávanie odročené pre nahlásený nástražno-výbušný systém v budove súdu. Dňa 17. septembra 2019 hlavné pojednávanie bolo odročené z dôvodov na strane zákonného sudcu, obdobne aj 7. novembra 2019 a 11. februára 2020. Ďalšie hlavné pojednávania nariadené na 3. august, 7. september, 12. október 2021 boli taktiež odročené bez prejednávania veci a rozhodnutia. Posledné pojednávanie bolo odročené na 25. november 2021.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Podstatou prijatej ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že došlo k porušeniu označených článkov ústavy a dohovoru postupom okresného súdu. Posledný relevantný úkon vykonal okresný súd v novembri 2016, teda okresný súd nekoná viac ako štyri a pol roka. Celková doba konania je viac ako jedenásť rokov (126 mesiacov ku dňu podania ústavnej sťažnosti), čo samo osebe treba považovať za neprimerané, až extrémne dlhé. Ide zároveň aj o porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na spravodlivé súdne konanie (v časti prístupu k súdu) podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže extrémna dĺžka konania zasahuje do práva na prístup k súdu a zodpovedá už odmietnutiu spravodlivosti. Trestný rozsudok vydaný v rovine desiatok rokov už nemôže napĺňať princíp spravodlivosti a nemôže dosiahnuť cieľ trestného konania ako takého.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

4. Okresný súd k prijatej ústavnej sťažnosti uviedol, že súd vo veci opakovane určoval termín hlavného pojednávania, pričom pre neprítomnosť sťažovateľa, jeho obhajcu a svedkov boli hlavné pojednávania opakovane odročované. Okresný súd priznal obdobie nečinnosti od doručenia spisu z odvolacieho súdu (22. december 2014) do doby pokynu sudcu na doplnenie registra trestov (30. marec 2016). Posledný termín hlavného pojednávania 14. apríla 2020 bol zrušený vzhľadom na prijaté opatrenia v súvislosti s pandemickou situáciou v Slovenskej republike a šírením ochorenia COVID-19. Súčasťou vyjadrenia je chronologický prehľad úkonov vo veci sp. zn. 3 T 53/2010 od 24. marca 2010, keď napadla na súd obžaloba (sťažovateľ v replike k vyjadreniu okresného súdu tieto úkony všeobecného súdu nijako nespochybňuje, pozn.).

III.2. Replika sťažovateľa:

5. Sťažovateľ vo svojej replike v podstatnom uviedol, že vyjadrenie okresného súdu sa podľa jeho názoru vôbec nevyjadruje k podstate jeho námietok, teda k otázke, či je ústavná sťažnosť sťažovateľa dôvodná alebo nie. Vyjadrenie potvrdzuje nečinnosť iba v jednom období, a to od 22. decembra 2014 do 30. marca 2016. Podľa presvedčenia sťažovateľa uvedené potvrdzuje systémové nepochopenie konceptu neprimeranej dĺžky konania a konceptu zbytočných prietáhov. Absencia zbytočných prietáhov neznamená automaticky primeranú dĺžku konania. Uvádza v tejto súvislosti rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Greššáková v. Slovensko. Sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že vyjadrenie sa vôbec nevyjadruje k obdobiu (ne)činnosti súdu od 14. apríla 2020 (zrušenie termínu hlavného pojednávania) v dĺžke 16 mesiacov bez akéhokolvek úkonu. Tzv. protipandemické opatrenia platili iba určitú dobu počas tohto obdobia a vec sťažovateľa bola naliehavá, pretože išlo o trestnú vec, ktorá v rozhodnom čase trvala viac než 10 rokov.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

6. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a súčasne sa domáha aj vyslovenia porušenia svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

7. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu môže dôjsť v tom prípade, ak namietané zbytočné prietahy spôsobené neodôvodnenou nečinnosťou alebo neefektívnou a nesústredenou činnosťou (s prihliadnutím na celkovú dĺžku konania) signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – a contrario), čo nemožno v tomto prípade plne akceptovať.

8. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie už označených práv vychádza ústavný súd i zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

9. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet a povahu veci v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že z hľadiska hodnotenia povahy veci vychádzal zo všeobecnej zásady uznávanej aj v judikatúre ESLP, podľa ktorej sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citel'ného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený,

musí posudzovať prísnejšie (II. ÚS 32/03, II. ÚS 179/09, I. ÚS 159/2019 a I. ÚS 431/2019). Nemožno pochybovať o tom, že aj povaha závažných trestných činov si vyžaduje osobitnú starostlivosť orgánov činných v trestnom konaní a všeobecného súdu o naplnenie účelu trestného konania, čo okrem iného znamená, že tieto orgány majú povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty účastníkov konania vrátane poškodených strán.

9.1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, teda trestného konania vedeného proti sťažovateľovi, toto konanie nie je po právnej stránke a skutkovej stránke zložitá. Napokon ani okresný súd nenamietal prípadnú zložitú napadnutú vec.

9.2. Sťažovateľ je v pozícii obžalovaného z trestného činu podvodu a za viac ako 11 rokov okresný súd v jeho veci právoplatne nerozhodol. Ako však vyplýva z prehľadu úkonov, sťažovateľ sa spočiatku nemalou mierou podieľal na predĺžení tohto konania tým, že sa nezúčastňoval nariadených hlavných pojednávaní (do roku 2014 trikrát), a potom v roku 2016 a februári 2017 celkovo tiež trikrát (nebol známy vtedy ani jeho pobyt) a okresný súd tieto hlavné pojednávania musel odročovať. Ústavný súd preto tieto jeho neúčasti zohľadnil pri určení konkrétnej výšky priznaného finančného zadosťučinenia, ako aj pri vyslovení či nevyslovení porušenia uplatnených základných práv.

9.3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné prietahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na celkovú dĺžku konania a všetky okolnosti daného prípadu. Vychádzal pritom zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty, inými slovami, aj neefektívna činnosť všeobecného súdu, ktorá sa prejaví vydaním neskôr zrušeného rozhodnutia tohto všeobecného súdu, môže zapríčiniť neodôvodnené prietahy v konaní (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

9.4. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že predmetné súdne trestné konanie trvajúce viac ako 11 rokov bez vydania konečného právoplatného rozsudku, keď boli zistené aj obdobia nečinnosti a tiež neefektívna činnosť (zrušenie nezákonného rozsudku odvolacím súdom, ako aj nevykonanie relevantného úkonu od novembra 2016), nemožno kvalifikovať inak ako konanie so zbytočnými prietahmi. Extrémna dĺžka konania preto sama osobe postačuje na to, aby ústavný súd už nepodrobil podrobnej preverke aj jednotlivé úkony okresného súdu. Ide o trestnú vec, pri ktorej sú všeobecné súdy povinné postupovať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Týmito zásadami sa súd prvej inštancie neriadil ani po prijatí ústavnej sťažnosti na ústavnom súde.

9.5. Jedným dychom však je potrebné prisvedčiť i okresnému súdu, že na predĺžení konania malo vplyv aj obdobie pandémie. Ústavný súd však pripomína, že bezpochyby vážna pandémia nemôže byť univerzálnym dôvodom na nekonanie súdov (III. ÚS 421/2020), ale na druhej strane tiež túto prekážku považuje za objektívnu skutočnosť brániacu skončeniu veci (obdobne III. ÚS 187/2020).

9.6. Po komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska skutkovej a právnej nenáročnosti veci ústavný súd dospel k záveru, že spomínaným postupom okresného súdu došlo

k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní, a preto vyslovil, že bolo porušené právo s'ťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

9.7. Pokiaľ ide o základné právo „na spravodlivé prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy“, ústavný súd konštatuje, že označené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov upravuje čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie čl. 46 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na zásadu *lex specialis*, teda skutočnosť, že s'ťažovateľom označený čl. 46 ods. 1 ústavy upravuje vo všeobecnosti základné právo na súdnu ochranu, k porušeniu ktorého vzhľadom na obsah dôvodov uvedených v s'ťažnosti, ako aj obsah označeného základného práva zjavne nemohlo dôjsť. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu by mohlo dôjsť v tom prípade, ak namietané zbytočné priet'ahy spôsobené neodôvodnenou nečinnosťou alebo neefektívnou a nesústredenou činnosťou (s prihliadnutím na celkovú dĺžku konania) signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – a contrario).

9.8. Preto zvyšnej časti ústavnej s'ťažnosti, ktorou s'ťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na prístup k súdu alebo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní, ústavný súd nevyhovел (bod 5 výroku nálezu), jednak pre podiel samotného s'ťažovateľa na celkovej dĺžke konania (pozri body 2.1 a 2.2) a tiež preto, že dlhšie obdobie (od roku 2014 až do podania ústavnej s'ťažnosti v roku 2021) nemal s'ťažovateľ evidentne snahu riadne starať sa o svoju vec a hájiť svoje práva v konaní pred všeobecným súdom (*vigilantibus iura*).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

10. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy druhej vety ak porušenie práv alebo slobôd podľa čl. 127 ods. 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

10.1. Vychádzajúc z toho, že ústavný súd konštatoval porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj zo skutočnosti, že posudzované konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu stále právoplatne skončené, bolo potrebné prikázať okresnému súdu v namietanom konaní konať bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku nálezu).

10.2. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej s'ťažnosti vyhovie, môže priznať s'ťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

10.3. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej s'ťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. U s'ťažovateľa v dôsledku neprimerane dlhého trestného konania došlo a stále dochádza k pocitom bezmocnosti, ako aj dlhotrvajúcim pocitom vnútornej úzkosti, strachu a márnosti z nespravodlivo vedeného trestného konania voči jeho osobe.

10.4. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádzalo do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

10.5. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal na doterajšiu dĺžku napadnutého konania, ktoré nebolo ani do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, a v rámci neho na obdobie nečinnosti a tiež neefektívnej činnosti okresného súdu, ako aj ďalšie aspekty prejednávanej veci spomínané na inom mieste tohto nálezu, a to najmä správanie sťažovateľa. Ústavný súd preto neprihliadol na jeho argumenty opierajúce sa o stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorý je súdnym orgánom iného štátu, nezaväzujúcim ústavný súd pri rozhodovaní o konkrétnej výške finančného zadosťučinenia.

10.6 S ohľadom na uvedené ústavný súd považoval za primerané a spravodlivé priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 3 000 eur podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

11. Podľa § 73 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

11.1. Sťažovateľ si zvolil na zastupovanie v konaní o ústavnej sťažnosti advokátske kancelárie KRION Partners s. r. o. a JANÍČEK LEGAL s. r. o. Keďže zákon o ústavnom súde nerieši prípady zastupovania sťažovateľa viacerými právnymi zástupcami v konaní o ústavnej sťažnosti, ústavný súd vo veci určenia prijímateľa náhrady trov konania rozhodol v súlade s § 62 zákona o ústavnom súde na podklade subsidiárneho použitia ustanovení Civilného sporového poriadku. Túto procesnú situáciu upravuje § 263 ods. 2 Civilný sporový poriadok, podľa ktorého ak bola v konaní úspešná strana zastúpená viacerými advokátmi, súd určí za prijímateľa náhrady trov konania jedného z nich.

11.2. Právni zástupcovia sťažovateľa (platcovia DPH) si na hlavičkovom papieri spoločnosti KRIONS Partners s. r. o. uplatnili nárok na náhradu trov konania, ktorých výšku riadne vyčíslili a vypočítali v podaní z 22. júna 2021 podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

11.3. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v požadovanej sume 691,34 eur a v súlade s touto vyhláškou, a to za 3 úkony právnej služby vykonané v roku 2021 podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, podanie ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a repliku k vyjadreniu okresného súdu).

Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2021 v sume 181,17 eur (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2021 v sume 10,87 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Celková suma náhrady trov konania po jej navýšení o daň z pridanej hodnoty predstavuje tak sumu 691,34 eur.

11.4. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa – advokátskej kancelárie KRION Partners s. r. o. (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (bod 4 výroku nálezu).

12. Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok. Podľa § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde tento nález nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov tohto konania pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. novembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu